

РЕШЕНИЕ

№ 3526

гр. София, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 19.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4590** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Преявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, по реда на чл.203 – 207 АПК.

Производството е образувано по искова молба на "КУАДРИГА" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], срещу Българска народна банка (БНБ) и Народното събрание (НС) на Република България, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2 926 100 лв.

В исковата молба се твърди, че на 01.06.2012 г. „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД сключило договор за финансов мениджмънт с Р. Р. А., по силата на който дружеството предоставило на А. сума в размер на 3 000 000 лв. Във връзка с това, на 11.12.2012 г. Р. Р. А., в качеството му на особен финансов представител на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, сключил рамков договор за платежни услуги с „Корпоративна търговска банка“ АД (К.) и открил на негово име две банкови сметки. Към момента на отнемане на лиценза на К. по двете банкови сметки имало наличност от 3 122 100 лв. На 05.12.2014 г. от Фонда за гарантиране на влоговете в банките (ФГВБ) изплатили сумата от 195 876.36 лв.

На 19.01.2018 г. ищецът „КУАДРИГА“ ЕООД сключило с „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД договор за прехвърляне на вземане, с който Батибалено прехвърлил на Куадрига вземанията си по сметки в К.. Ищецът поддържа, че се явява правоприменик на Батибалено за тези вземания.

Счита, че в резултат на нехармонизирано законодателство за периода преди 20.06.2014 г. и на неосъществен банков надзор, както и на извънредно

законодателство, противоречащо на европейското, с което се преуреждали вече заварени правоотношения, ищецът е оставен без правна възможност да защити правата си пред съд в нарушение на разпоредбата на чл.6, пар.1 от ЕКПЧ и е претърпял загуба на средства в размер на 2 926 223.64 лв., представляваща разликата между наличните парични средства по сметките му и изплатеното обезщетение по гаранционната схема. Счита, че с това е изпълнено изискването на чл.4, пар.3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС) във връзка с чл.63 и чл.49 от ДФЕС и отговорността на държавата следва да бъде ангажирана за съществено нарушаване на норми на правото на ЕС, които предоставят права на частните субекти при наличие на пряка причинно-следствена връзка между нарушението и причинените вреди.

Ищецът твърди, че на 24.10.2014 г. сключил договор за цесия с „АГРО Ж.А.“ ООД, ЕИК[ЕИК], съобщена съгласно чл.99, ал.3 от ЗЗД на К. с писмо от 05.11.2014 г. на 28.11.2014 г. Народното събрание изменя с обратна сила Закона за банковата несъстоятелност в частта относно цедиране и прихващане на вземания, с което преурежда вече приключили граждански правоотношения. Извършеното прихващане е атакувано пред съда и обявено за нищожно. В резултат на това, в изготвения на 17.08.2015 г. от синдиките на К. списък с вземания на кредиторите не били включени нито Р. Р. А., нито „АГРО Ж.А.“ ООД. Изменението на чл.59 от З. влизал в колизия със срока по чл.65 от същия закон за предявяване на вземанията. В резултат на това, ищецът бил носител на право на вземане към К., но не съществувал механизъм да защити правата си. Счита, че измененията на чл.59 от З. са в нарушение на чл.6, пар.1 от ЕКПЧ, за което следвало да се ангажира отговорността на ответника БНБ.

Излага подробни съображения за липса на хармонизиране на българското законодателство с Регламент № 575/2013, вкл. относно уредбата, гарантираща правана на вложителите и създаваща им възможност да вземат информирано решение за дадена кредитна институция. Това било в пряка причинно-следствена връзка с липсата на възможност за ищеца да вземе информирано решение за откриване и поддържане на своите сметки в К. – основна причина за претърпените вреди поради отнемане лиценза на банката.

Излага подробни съображения за бездействие на БНБ по осъществяване на непрекъснат и ефективен надзор върху К. преди и след 20.06.2014 г. и 06.11.2014 г., в резултат на което не са били защитени интересите на вложителите в К.. Визира нарушение на чл.2, ал.6 от ЗБНБ, на чл.103а и чл.79в от ЗКИ, на наредбата по чл.39, ал.2 от ЗКИ и на чл.23 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 и на Регламент № 575/2013 съобразно нивото на прилагане на разпоредбите на част първа, дял втори от Регламент № 575/2013. Сочи, че в периода преди 06.11.2014г. БНБ не е издала спрямо К. нито едно решение, за да не се стигне до обективния факт на установена отрицателна стойност на собствения капитал на К. и факта, че банката не отговаря на изискванията на Регламент № 575/2013. Липсата на ефективен и резултативен банков надзор се установявала и от Одитен доклад на Сметната палата за дейността на надзора в периода 01.01.2012 г. – 31.12.2014 г.

Ищецът поддържа, че с решението на БНБ за отнемане на лиценза на К. за него настъпили тежки последици, засягащи имуществената му сфера и права в нарушение на чл.6, пар.1 от ЕКПЧ, чл.1 от Протокол №1 към ЕКПЧ и чл.47 от Хартата на основните права в Европейския съюз (Хартата). Вместо да извърши ефективни действия по упражняване на банков надзор, подробно описани на стр.25 и 26 от исковата молба, действията на БНБ се свели до отнемане лиценза на К., което

обезсмисляло надзорните й правомощия.

Претендира ответниците да бъдат осъдени солидарно да заплатят обезщетение в размер на 2 926 100 лв. (уточнителна молба от 25.07.2022 г.), ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане.

Ответникът Българска народна банка е представил писмен отговор на ИМ от 28.02.2020 г., в който оспорва допустимостта и основателността на иска. Счита, че въз основа на фактическите твърдения в исковата молба относно правоотношенията между ищеца, „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и Р. А. А. не може да бъде ангажирана отговорността на БНБ. Излага подробни съображения за липса на противоправни действия и бездействия от страна на БНБ при упражняване на законови надзорни правомощия, които изключвали фактически действия по смисъла на чл.204, ал.4 от АПК. Сключването на договор за цесия изключвало наличие на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с твърдените вреди.

Ответникът Народно събрание на Република България е представил писмен отговор на ИМ от 21.12.2020 г., в който оспорва допустимостта и основателността на иска. Излага съображения за липса на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди от нарушение на правото на ЕС. Твърди, че цедентът „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не е притежавал средства в К. в твърдения размер, следователно не е могъл да прехвърли такива в полза на ищеца, поради което сключеният договор за цесия е недействителен. Датата му на сключване на 19.01.2018 г. не придавала качество на правоприемник на ищеца по отношение на претендираните вреди от действия преди и след 20.06.2014 г. и 06.11.2014 г.

Представителят на Софийски градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

На 11.12.2012 г. Р. Р. А., ЕГН [ЕГН], сключил с К. рамков договор за платежни услуги за потребители (физически лица). Въз основа на Анекс № 123131 от 29.10.2013г. към Рамков договор за платежни услуги за потребители е открита банкова сметка при условията на безсрочен депозит „плюс“ № IBAN BG 62 KOPR 9220 4045 6786 08.

С договор за финансов мениджмънт от 01.06.2012 г. „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД възложило на Р. Р. А. „функции по финансово мениджиране на авоари и финансови операции, което ще се извършва посредством банковите сметки на изпълнителя“. В изпълнение на договора изпълнителят следва: да анализира и да препоръчва на възложителя в кои банки да открие сметки, като договори оптимални условия, курсове и такси за това. Страните са уредили т.2.2. от договора всяка операция да се предшества от писмено или устно искане, съпровождаща счетоводна информация и/или документи, фактури, договори с банки, погасителни планове. Страните са се съгласили на всеки 6 месеца да съставят съвместен протокол за възложените и извършени финансови операции, който да обобщава информацията за приходи, такси, комисионни и др.

Приложен е анекс № 1 от 12.06.2013 г. към договора от 12.06.2012 г., според който договорът се счита за сключен за неопределен период от време. Поради краткото действие на договора и осъществената само една финансова операция (депозит), страните са договорили, след изтичането на 2013 г. да анализират постигнатите икономии и спестени разходи и на тази основа да определят годишното възнаграждение на изпълнителя.

С протокол от 18.12.2013 г. „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и Р. Р. А. са се договорили средствата за управление да се увеличат от 1 милион на 5 милиона лева.

С договор за прехвърляне на вземане от 24.10.2014 г. Р. Р. А., в качеството на цедент, прехвърлил на „АГРО Ж.А.“ ООД, ЕИК[ЕИК], вземанията си към К. по банкова сметка № IBAN BG 62 KOPR 9220 4045 6786 08 в размер на 2 838 199.10 лв.

С писмо вх.№ 11012 от 05.11.2014 г. Р. Р. А. уведомява К. за прехвърленото вземане на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД.

Със заявление вх.№ 4595 от 21.11.2017 г. „АГРО Ж.А.“ ООД уведомява К.-в несъстоятелност, че с влязло в сила решение от 31.03.2017 г. по т.д. № 7218/2016 г. на СГС, IV-4 състав, на основание чл.59, ал.3 от З. са обявени за недействителни по отношение на кредиторите на К. няколко прихващания, сред които и процесното от Р. Р. А..

С молба вх.№ 133 от 08.01.2018 г. Р. Р. А. поискал от синдиците на К. - в несъстоятелност, да го уведомят какви са предприетите действия по заявление вх.№ 4595 от 21.11.2017 г. на „АГРО Ж.А.“ ООД.

С договор от 19.01.2018 г. „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, в качеството си на цедент, прехвърлил на „КУАДРИГА“ ЕООД като цесионер вземания, които притежава в К. към 20.06.2014 г., както следва: в размер на 2 938 299.10 лв., представляващи сбор от депозитите по две сметки с титуляр Р. Р. А. – консултант по финансов мениджмънт на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД въз основа на договор за финансов мениджмънт от 01.06.2012 г.

Според Удостоверение изх.№ 1078/05.07.2022 г. на К.-в несъстоятелност „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е било титуляр на разплащателна сметка в лева № BG 57 KOPR 9220 10 52569001, която към 20.06.2014 г. е със салдо в размер на 87.50 лв.

Според Удостоверение изх.№ 1677/14.12.2022 г. на К.-в несъстоятелност към 06.11.2014г. Р. Р. А. е титуляр на 6 броя банкови сметки в К., които са закрити на 07.11.2014 г. В клиентското досие на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не са открити данни, от които да е видно, че Р. Р. А., ЕГН [ЕГН], може да управлява средства на дружеството, в качеството си на особен финансов представител по договор за финансов мениджмънт. В счетоводната и деловодна система на К. не е открита информация „КУАДРИГА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да е клиент на банката.

Въз основа на данните, предоставени от К.-в несъстоятелност съдът не кредитира анекс № 2 от 19.01.2015 г., сключен между „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и Р. Р. А., според който А. управлява сметка на дружеството в К.. Касае се за частен документ по смисъла на чл.180 ГПК, чието съдържание няма обвързваща съда доказателствена сила, тъй като удостоверява благоприятни обстоятелства за подписалите го лица и е в противоречие с другите доказателства по делото.

Не е спорно по делото, че с Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, на основание чл. 115, ал. 1, т. 2 и 3, чл. 116, ал. 1, ал. 2, т. 2, 3, 6 и 7, във връзка с чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ, К. е поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения на К., ограничена е дейността ѝ, членовете на управителния и надзорния ѝ съвет са отстранени от длъжност, и акционерите, притежаващи повече от 10 на сто от акциите, са лишени от право на глас.

С Решение № 82/30.06.2014 г., с цел оптимизиране на разходите на банката по

привлечените средства, на основание чл. 115, ал. 1 и, ал. 2, т. 2 и 3 и чл. 116, ал. 2, т. 1, вр.чл. 103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ и чл. 16, т. 16 от ЗБНБ, считано от 01.07.2014 г., УС на БНБ намалил лихвените проценти по депозити на "КТБ" АД до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуритет и валути.

С Решение № 138/06.11.2014 г. на основание чл. 36, ал. 2, т. 2, чл. 103, ал. 1, т. 1, чл. 103, ал. 2, т. 25 и чл. 151, ал. 1, пр.1 от ЗКИ и чл. 16, т. 15 от ЗБНБ, БНБ отнела лиценза на К., издаден с Решение на УС на БНБ № 24/21.01.1994 г. Съгласно т. 2 и т. 3 от това решение, на основание чл. 9, ал. 1 и, ал. 6 от Закона за банковата несъстоятелност, следвало да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност, както и да бъде уведомен ФГВБ.

С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на ФГВБ определил девет обслужващи банки за изплащане на гарантираните влогове, както и изплащането да започне на 04.12.2014 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Противно на възраженията на ответниците съдът приема, че същите могат да бъдат надлежни такива по смисъла на чл.205, ал.1 от АПК по предявената искова претенция за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, респ. въз основа на наведените в исковата молба твърдения ищецът притежава активна процесуална легитимация. Съгласно Определение № 13/19.05.2022 г. по гр.д. № 12/2022 г. на смесен 5-членен състав на ВКС и ВАС исковата претенция е подсъдна на административния съд.

По силата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл.4 ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: вреда – претърпяна неимуществена или имуществена (реално причинена или пропусната полза), незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината) и пряка и непосредствена причинна връзка, т.е. претендираната вреда да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност.

Доколкото се твърди неизпълнение на императивни задължения, пряко произтичащи от приложението на актове на съюзното право, съдът намира за относима практиката на СЕС, според която правото на обезщетяване е признато при изпълнение на три условия: 1.Нарушената правна норма на съюзното право има за предмет предоставяне на права на частноправните субекти; 2.Нарушението е достатъчно съществено и 3.Съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата и претърпяната вреда.

Задължението за поправянето на вредите съществува във всички хипотези на нарушаване на правото на Съюза от държава членка, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава по принцип носи отговорност за поправянето на

вредите (Решение от 25 ноември 2010 г., по дело С-429/09, т. 46). В тази връзка СЕС е приел също, че изискванията за прилагане на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти вследствие нарушение на общественото право, не трябва при липса на особен довод да се различават от тези, които уреждат отговорността на Общността при сравними обстоятелства. Всъщност защитата на правата, които частноправните субекти извличат от общественото право, не може да се изменя в зависимост от националната или обществената същност на органа, който е причинил вредата (Решение от 4 юли 2000 г. по дело С-352/98, т. 41).

Въз основа на относимата национална и съюзна съдебна практика съдът приема, че в настоящия случай не е осъществен един от елементите на отговорността на държавата за вреди, а именно изискването за наличие на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което се твърди, че следва да носи отговорност държавата и претърпяната вреда.

В исковата молба се твърди, че правата на ищеца произтичат от договор от 19.01.2018 г., с който „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД му е прехвърлило вземанията си, които притежава в К. към 20.06.2014 г. Установява се от Удостоверение изх.№ 1078/05.07.2022 г. на К. - в несъстоятелност, че към 20.04.2014 г. „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е титуляр на разплащателна сметка в К. със салдо в размер на 87.50 лв. Т.е. дори и да са действителни уговорките в договора за цесия от 19.01.2018 г., то този договор легитимира ищеца като притежател на вземане към К. в размер на 87.50 лв.

На следващо място, датата на сключване на договора за цесия от 19.01.2018 г. е близо 4 години след отнемане на лиценза за банкова дейност на К. и близо 3 години след откриване на производството по несъстоятелност на банката. Ищецът не твърди и се установява от Удостоверение изх.№ 1677/14.12.2022 г. на К. - в несъстоятелност, че не е бил клиент на банката. При публично достъпна информация, че считано от 20.06.2014 г. „КТБ“ АД е в неплатежоспособност, а след това спрямо банката е открито производство по несъстоятелност, няма житейска и търговска логика един търговец да придобие вземания от банка в несъстоятелност. Сключвайки договор за цесия на 19.01.2018 г. ищцовото дружество по собствена воля се е поставило в неизгодното положение на кредитор на банка в несъстоятелност, без легитимно очакване вземанията му да бъдат удоетворени. Влизането в договорни взаимоотношения по придобиване на вземане от банка в несъстоятелност прекъсва причинно-следствената връзка между евентуално претърпени от „КУАДРИГА“ ЕООД вреди (в размер на 87.50 лв.) и твърдените незаконосъобразни действия или бездействия на ответниците преди и след 20.06.2014 г. или 06.11.2014 г.

Няма логика към датата на предявяване на иска на 18.06.2019 г. ищецът да е наясно с подробно изложените от него в исковата молба на 35 страници незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица при ответниците, а да не притежава същите яснота и съзнание за твърдяното неправомерно поведение на ответниците към датата на сключване на договора от 2018 г. С други думи – дори и да е претърпял претендираната в исковата молба вреда, то тя е пряко следствие на собственото поведение на ищеца, но не е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с действия или бездействия на държавни органи. В идентичен смисъл е

Решение № 12594 от 09.12.2021 г. по адм. д. № 7736/2021 г., III отд. на ВАС.
По-нататък – не се установява твърдяната от ищеца връзка между Р. Р. А. и притежавани от „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД средства в размер на близо 3 милиона лева в К.. В тази връзка съдът кредитира данните, посочени в Удостоверение изх.№ 1078/05.07.2022 г. на К.-в несъстоятелност, според което „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е било титуляр на разплащателна сметка в лева № BG 57 KOPP 9220 10 52569001, която към 20.06.2014 г. е със салдо в размер на 87.50 лв.

Отношенията между Р. Р. А. и „АГРО Ж.А.“ ООД са изцяло неотнормирани към настоящето исково производство по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Дори да се довери на съдебния акт, който обявява недействителността на договора за цесия от 24.10.2014 г. и има за пряк резултат възстановяване на правата на Р. Р. А. спрямо К., то по делото не са ангажирани доказателства, от които да се направи категоричен и несъмнен извод, че вложените от физическото лице към 20.06.2014 г. средства в К. са собствени на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. В тази връзка съдът съобразява, че към исковата молба е приложен рамков договор от 11.12.2012 г., който Р. Р. А., ЕГН [ЕГН], е сключил с К. в качеството си на *физическо лице*. Според Удостоверение изх.№ 1677/14.12.2022 г., издадено от К. – в несъстоятелност, в клиентското досие на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не са открити данни, от които да е видно, че Р. Р. А., ЕГН [ЕГН], може да управлява средства на дружеството, в качеството си на особен финансов представител по договор за финансов мениджмънт. Ето защо е безпредметно обсъждането на доводите на ищеца за нарушения на чл.59 и чл.65 от Закона за банковата несъстоятелност.

От самия текст на договора за финансов мениджмънт от 01.06.2012 г. не следва, че „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е възложило на Р. Р. А. да вложи негови парични средства в К.. Общите уговорки в договора не са подкрепени с писмено или устно искане, съпровождаща счетоводна информация и/или документи, фактури, договори с банки, погасителни планове, изготвена преди всяка операция, както и договорено в т.2.2. от договора. Липсват съставен на всеки 6 месеца съвместен протокол за възложените и извършени финансови операции, който да обобщава информацията за приходи, такси, комисионни и др. Приложенията към молба на ищеца от 29.03.2023 г. при броя протоколи от 10.01.2013 г., от 30.06.2013 г. и от 18.12.2013 г. не съдържат обобщаваща информацията за приходи, такси или комисионни. От протокола от 10.01.2013 г. (л.218) се установява неблагоприятно за ищеца обстоятелство, че единствената финансова операция (депозит), посочена в анекс № 1 от 12.06.2013 г. към договора от 12.06.2012 г. е *сключен срочен едногодишен депозит „Рокада“ с У. Б.*

Посочи се, че въз основа на данните, предоставени от К.-в несъстоятелност съдът не кредитира анекс № 2 от 19.01.2015 г., сключен между „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и Р. Р. А., според който А. управлява сметка на дружеството в К.. Още повече, че не е посочен номер на сметка и този анекс е „сключен“ по време, когато страните вече са били наясно с неплатежоспособността на банката, т.е. когато са заинтересовани да създадат документи в подкрепа на бъдещите си искиви претенции.

По изложените съображения съдът не приема, че правоотношенията между

„БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и Р. Р. А. са се развили по начина, описан в исковата молба, поради което и претенцията на ищеца, че е правоприемник на средствата на „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД в К. е недоказана.

При недоказване на твърдяната в исковата молба връзка между ищеца и „БАТИБАЛЕНО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД съдът приема за неотнормими приложените към молби на ищеца от 29.03.2023 г., 09.05.2023 г. и 10.05.2023 г. писмени доказателства, за които същият твърди, че са документи, съпровождащи договора за финансов мениджмънт от 01.06.2012 г.

По изложените съображения и при липсата на един от елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, съдът намира основание да отхвърли исковата претенция. Обсъждането на останалите елементи от тази отговорност, във връзка с твърденията на ищеца в исковата молба, остава безпредметно.

За пълнота следва да се отбележи, че в тази част твърденията на ищеца касаят нарушения на норми-принципи на правото на Европейския съюз, с които не се уреждат *конкретни* права в полза на частноправни субекти, а се нуждаят от допълнителна правна уредба – право на установяване по чл.49 от ДФЕС, чл.63-65 ДФЕС „Капитали и плащания“, член 23 от Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година за създаване на Европейски надзорен орган, озаглавен „Идентифициране и измерване на системния риск“. Правото на защита на лицето съобразно чл.6, пар.1 от ЕКПЧ и чл.47 от Хартата е гарантирано чрез настоящия съдебен процес. Ищецът не е посочил конкретна нарушена разпоредба на Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници, въпреки дадените му с разпореждане от 02.09.2020 г. указания.

Макар да касаят основополагащи за Европейския съюз принципи като свободата на движение на капитали, съобразяване на икономическите политики и оценка на активи съобразно *други приложими* норми или общият принцип за неприкосновеност на собствеността, визираните разпоредби на съюзното право не уреждат ясно и прецизно правило в полза на частните субекти, а се нуждаят от допълнителна правна конкретизация. В идентичен смисъл е общото правило на чл.2, ал.6 ЗБНБ, уреждащо общи надзорни функции на БНБ - Българската народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите, както и тези по чл.79в и чл.103а от Закона за кредитните институции. По тези съображения съдът намира, че не е изпълнено и други от изискванията на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно за нарушение на правна норма с директен ефект, която предоставя на частноправните субекти конкретни права.

На последно място, константна е съдебната практика, според която невъзможността на вложителите (каквото ищецът не е) да получат от К. депозирани си в банката парични средства, се дължи на изпадане на банката в неплатежоспособност, докато надзорната дейност на БНБ върху дейността на К. не е довела в пряка и непосредствена причинна връзка и няма за пряк резултат неплатежоспособността на К.. В този смисъл са: Решение №

1522/04.02.2021 г. по адм.д.№ 5506/2020 г., Решение № 10754/25.10.2021 г. по адм.д.№9994/2019 г., Решение № 9018/04.08.2021 г. по адм.д.№ 3553/2020 г., Решение № 295/13.01.2022 г. по адм.д.№ 8755/2019 г., всички на III-то отделение на ВАС.

По изложените съображения съдът намира исковата претенция за изцяло неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Независимо от изхода на спора съдът не намира основание за присъждане на разноски в полза на ответниците. Нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е неприложима в настоящето производство съгласно пар.6, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94 от 2019 г.). Настоящият съдебен състав не намира за задължителни мотивите, цитирани в част от актуалната съдебна практика на ВАС от Определение № 2 от 20.04.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС от ГК на ВКС и ОСС ОТ I и II Колегия на ВАС, според което: Съгласно § 6, ал. 1 от ЗИДЗОДОВ (обн. в ДВ, бр. 95/29.11.2019 г.) новата алинея 4 на чл. 10 се прилага по делата, образувани по искиви молби, подадени след влизането му в сила, като същото следвало да бъде разрешението и за заварените дела с оглед вече изразената ясна воля на законодателя по този въпрос, а и за да се избегне занаяпред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време.

Съгласно чл.10, ал.2 от ЗОДОВ (редакция преди ДВ, бр. 95/29.11.2019 г.) ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Законодателят е направил изрично разграничение на обема на задължението за разноски в алинея 2 - при отхвърляне и оттегляне или отказ изцяло от иска, и в алинея 3 - при уважаване на иска. Няма законово основание разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ да се тълкува разширително, най-малкото защото тя създава финансово задължение за ищеца, за да се приеме, че под употребения израз "разноски по производството" законодателят разбира съвкупността от разноски, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК - такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Ако законодателят е искал да включи в хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ не само разноските по производството, а и възнаграждението за един адвокат той би употребил точно утвърдените в законодателството правни понятия в съответствие с чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове. Липсата на изрична разпоредба, която да определя за процесната алинея съдържание на понятието "разноски по производството" по начин различен от този, употребен в алинея 3 на чл. 10 ЗОДОВ и в чл. 78, ал. 1 ГПК, ясно установява волята на законодателя в хипотезата на алинея 2 на чл. 10 ЗОДОВ дължими от страна на ищеца да бъдат само направените от съда и страните разноски по производството, не и възнаграждението за един адвокат, респ. юрисконсултско възнаграждение. С това законодателно решение законодателят изпълнява посочената в решението С. срещу България необходимост съдебните разноски по дела за отговорността на държавата да бъдат "под специален режим, с цел да се гарантира ефективно на заинтересованите, достъп до въпросната процедура" (т. 59 от същото). Следва да се държи сметка за специалния характер на ЗОДОВ и практиката на Европейския съд по правата на човека, че понасянето на несъразмерни разноски от ищеца при претенцията за обезщетение по

ЗОДОВ не следва да препятства неговия достъп до съд.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на "КУАДРИГА" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], срещу Българска народна банка и Народното събрание на Република България, за солидарното им осъждане на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ да заплатят обезщетение за имуществени вреди в размер на 2 926 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: